

Miguel Anxo FERNÁN VELLO

Confesión

Vivo na respiración do poema
e non teño outro oficio
nin outra patria.
Aquí consumo todas as chamas,
porque me alimento
da máis profunda luz
e ás veces a miña carne é un incendio
que me devora.
Vivo no alento permanente
do mundo
e sei sentir a chuvia
como un palpito
que fai transparente a existencia.
Teño a voz na ferida do ser
e canto desde a raíz do silencio
para voltar á vida.
Nos meus ollos renace
a natureza que amo
e brilla no meu pensamento
a súa nudez secreta.
Eu sei beber do meu propio desexo
para que arda o mel escuro dos corpos,
a mordedura viva
que descobre o pracer
na fibra azul do sangue,
no xemido que inaugura o sabor
da morte.
Vivo nesa harmonía extrema
das voces que me atan
a unha antiga esperanza,
o verso que se eleva no tempo,
no seu gume perfecto
esculpido na noite
como unha queimadura,
astro que estremece
o destino.
Vivo na materia da pureza
e da desolación,
posuído polas violáceas luces
do asombro,
na piedade desta música
que treme
no futuro.